

DNEVNIK RAAM

14.6.2003

Dopoldne je potekalo v mrzlični pripravi avtomobilov in koles na tehnični pregled pred dirko. Po uspešno opravljenem pregledu smo se razdelili. Ena ekipa je začela urejati notranjost spremljevalnega kombiniranega vozila, druga pa se je v družbi z Lidijo odpravila na zadnji »shopping« vode in prehrane. Med tem časom sem opravil še slikanje z uradnim fotografom. Čas je vse prehitro tekkel in že je bila ura tri, ko se je začel sestanek pred dirko. Tu so nam še enkrat razložili najpomembnejša pravila, opisali traso dirke, branje Route Book-a, predstavili sodnike in vse, ki so sodelovali pri organizaciji.

Ob petih se je začel banket, oz. slavnostna večerja pred dirko. Hrane je bilo za vse dovolj, saj so se mize širile pod raznovrstno prehrano. To je bila za tekmovalce »zadnja večerja« pred dirko, zadnji obrok, ki smo ga lahko pojedli v miru za mizo, brez hitenja in gledanja na uro. Med dirko se namreč ura nikoli ne ustavi in naslednji miren obrok nas je čakal v Atlantic City-ju. Po pojedini se je začel uradni del programa z govorom Peta Penseyresa, dvakratnega zmagovalca dirke, ki že 17 let drži rekord dirke v povprečni hitrosti, s katero je prevozil RAAM (15,4 milj/h). Sledila je predstavitev tekmovalcev in ekip, želja vsem za uspešno dirko in »lahko noč« za zadnje normalno spanje v naslednjih dneh. Na žalost smo imeli za pripraviti še tisoč stvari, tako da spanje še ni bilo tako blizu. Jaz sem kot privilegirani legel v posteljo malo po 23. uri, ekipa pa je delala še pozno v noč.

1. DAN (15.6.2003)

Kratko spanje je imelo svoje posledice. Naslednje jutro smo vstali prepozno, tako da sem si zajtrk basal v usta že na startni črti, pa tudi tako sem zamudil predstavitev tekmovalcev. Slovenci Fredi, Jure in jaz smo se držali skupaj in si med sabo izmenjali še nekaj dobrih želja. Sledila je ameriška himna, nato pa...

Ob glasbi iz filma Rocky "Eye of the Tiger" je zadonel glas voditelja »This is not a test! I repeat: this is not a test! ...« Dovolj, da se mi še danes naježi koža po telesu. To je bilo to! Dirka na katero sem (smo) se pripravljali nekaj let, se bo začela. V glavi se mi je porajalo tisoče vprašanj. Kdo ve, kaj vse nas čaka na poti čez ameriško celino? Pripravljeni smo, toda ali smo dovolj pripravljeni na nepričakovano? Kako se bodo naša telesa in psiha odzvala na nečloveški napor in pomanjkanje spanca? Ali bomo dirko končali? Kot zmagovalci ali kot poraženci? Odgovori na vsa ta vprašanja so ležala pred nami na 4.800 kilometrih ameriških cest in avtocest.

Še zadnji poljub Irmi in priporočilo Bogu, naj me varuje in bili smo na poti. Trideset kilometrov zaprte vožnje po San Diegu je minilo sproščeno, v pogovoru z ostalimi tekmovalci. Poleg Fredija in Jureta sem se pogovoril še s favoriti dirke M. Lorenzom, A. Larsenom in F. Biasiolom. Prvič po nekaj dneh, da ne rečem mesecih sem se počutil pomirjeno. Konec je bilo dolgotrajnih fizičnih, psihičnih in logističnih priprav na dirko. Pred mano pa 8-9 dni užitkov, celodnevne kolesarjenja. Pomislil sem na dneve v službi, ko sem gledal skozi okno v sončen dan in si želel, da bi imel možnost oditi iz službe in sestiti na kolo. Vsakodnevno 20 ali več ur na kolesu – kaj več si lahko človek zaželi?

Po uradnem startu se je začelo zares. Pot do prve časovne postaje je bila polna vzponov, ki so bili v glavnem položni in nekaj strmimi »špicami«, kar je bilo dovolj, da se je naredila prva selekcija. Do prve časovne postaje sodniki dopuščajo vožnjo tekmovalcev na manjši razdalji, kot je to zapisano v pravilih dirke (100 m med dvema tekmovalcema).

Tempo je sprva narekoval Allen Larsen, ki je hotel že od začetka pokazati, kdo je šef. Sledila sva mu lahko le midva z Juretom ter John Howard, ki je dirkal (za posebno premijo) le do druge časovne postaje. Malo za nami se je vozil Knaus. Ker je bil moj srčni utrip preko strmih špic višji od načrtovanega, sem nadaljeval s svojim tempom. To je bilo dovolj, da sem za vodečo trojko zaostajal le okoli 100 metrov in sem z zanimanjem opazoval kaj se dogaja. Jure je dirkal kot, da gre za enodnevno »dirkico«. Izgleda, da se je odločil, da bo osvojil premijo na drugi časovni postaji. Čez nekaj kilometrov je bil njegov tempo previsok tudi za Larsena, ki je popustil in ni mogel slediti niti mojemu tempu. Enako se je nekaj kilometrov kasneje zgodilo z Howardom. Dva Slovenca na prvih dveh pozicijah na RAAM-u – ni slabo, kaj?

V tem času se je v mojem taboru dogajalo marsikaj. Zaradi slabe ocene prve spremljevalne ekipe, da bosta dva bidona dovolj do prve časovne postaje, sem skoraj ostal brez tekočine. 16°C pri katerih smo startali, se je namreč že po dobri uri spremenilo v 36°C in malo kasneje preko 40°C! Rešili so me Fredi z enim bidonom in Juretova ekipa z drugim. Imeli smo še srečo, da me je malo kasneje na kratkem delu trase, kjer smo vozili po avtocesti, prehitela druga ekipa in me oskrbela s tekočino. Prav lahko bi se moj RAAM končal že na prvi dan dirke, kar je na svoji koži na žalost malo kasneje izkusil Fredi, ki je bil zaradi življenjsko nevarne dehidracije prisiljen odstopiti z dirke. Ko smo se naposled srečali, je Irma ekipo (upravičeno) oštela, pa tudi sami so izgledali precej preplašeno, saj niso pričakovali take spremembe temperature v dobrih dveh urah!

Dirka je tekla naprej in pred drugo časovno postajo me je Larsen ujel nazaj. Jaz sem se moral ustaviti zaradi velike potrebe in se podal naprej skupaj z Juretom, ki si je, izgleda, tudi vzel nekaj počitka. Spregovorila sva nekaj besed, nato pa sem se podal v lov za Larsenom. Čez nekaj kilometrov sem ga zagledal pred seboj. Izgledalo je, kot da je prilepljen na cesto. Razlog je postal jasen, ko sem ga prehitel – revež je bruhal kar preko krmila kolesa! Od tu ga do sredine noči nisem več videl. Jure me je prehitel še enkrat, ko smo zaradi hribovitega terena nameščali lažja kolesa. Kmalu sem spet prevzel vodstvo in nikogar od tekmovalcev nisem več videl in jih verjetno še nekaj časa ne bi, če se nam ne bi primerila še ena začetniška napaka. Na četrti časovni postaji sem po kratkem postanku skočil na kolo, da bi nadaljeval z vožnjo, ko je postalo jasno, da je ekipa pozabila natočiti bencin. Ker je padla že noč, ponoči pa kolesar ne sme nadaljevati vožnje brez spremljevalnega vozila za njim, sem bil prisiljen razjahati kolo in počakati. Minute so tekle in kmalu se je zaslišala glasba iz zvočnikov avta prvega zasledovalca. Prehitel me je stari maček Rob Kish, me začudeno pogledal in nadaljeval vožnjo. Takšen pogled sem prejel tudi od naslednjega zasledovalca, Jureta, ki pa si je ravno tako vzel malo počitka. Takrat je avto že prihitel in odpravil sem se v lov za Kishem. Na žalost ta epizoda še ni bila zaključena, saj sem kasneje izvedel, da avta sploh niso uspeli napolniti z bencinom, ampak so se odločili, da to naredijo na naslednji časovni postaji, ki je bila na bencinski postaji. Izkazalo pa se je, da je bila ta zaprta!!

Kisha sem dohitel in prehitel v prvi klanec po izhodu iz Blytha. Potem sem nadaljeval z odlično vožnjo v prvo noč in prepričan sem, da bi vodstvo obdržal precej dlje, če se nam ne bi zgodila omenjena »nerodnost« z bencinom. Sredi noči smo iskali črpalko, našli tako s samopostrežnim avtomatom, ki je najprej zavrnil našo kreditno kartico, potem smo ugotovili, da bencina ni več, drugi avtomat pa je medtem zavzela ameriška limuzina, ki potrebuje precej časa, da napolni rezervoar. Po merjenju ekipe smo tu izgubili celih 20 minut. Pa moja reakcija? Najprej sem bil malo nervozen, potem brcal okoli sebe, ko pa sem zaslišal glasbo iz avta zasledovalca, sem postal otopel. To je bil Larsen in izkazalo se je, da je bilo to zadnjič, da sem ga videl med dirko. Zdaj se zavedam, da je bilo pred nami

še dobrih 4.000 kilometrov dirke in sem reagiral neumno, ampak, ko smo startali naprej sem bil nekaj časa brez vsake volje, da bi ga lovil nazaj. Prva noč je minila precej hitro in brez nadaljnjih zapletov. Reinhard je konec dneva naredil statistiko in ugotovil, da sem v povprečju popil 1,5 litra na uro!

2. DAN (16.6.2003)

Temperatura se je proti jutru spustila na 8°C, kar pomeni 38°C manj kot slabih 20 ur prej! Pred kratkim počitkom v Prescottu me je čakal izredno lep spust, ki pa na žalost ni bil tako dolg, ko bi si želel. V nadaljevanju je sledil eden najlepših vzponov na dirki Mingus Mountain, prvi (če ne edini) vzpon na dirki, ki je bil podoben vzponom v Alpah – običajna dvopasovnica, ki se je vila po pobočju pokritem z borovim gozdom. Spust mi je spet prinesel nekaj minut užitkov in spremljevalni avto je potreboval kar nekaj časa, da me je ponovno ujel. Po dolgočasni avtocesti, ki me je strašno uspavala, sem pripeljal do vznožja naslednjega vzpona. Ta je bil popolno nasprotje prejšnjega, "evropskega" vzpona. Štiripasovna avtocesta, ki se je vlekla skoraj brez ovinkov po golem pobočju brez kakršnekoli sence, temperatura 45°C, strmina pa na momente (vsaj) blizu 20%. Do vrha sem potreboval najmanj eno uro, najhuje pa je bilo, da to sploh ni bil vrh v pravem pomenu besede, saj mu ni sledil spust, ampak razgibana planota. K sreči se je začel gozd in s tem vsaj nekaj težko pričakovane sence.

Tu sem prvič občutil posledice neprespane noči. Sredi belega dneva sem skoraj zaspal na kolesu in to se je precej poznalo na moji hitrosti. Ko sem potožil ekipi, je Reinhard predlagal rešitev, ki me je kmalu predramila – za vrat so mi stresli nekaj kock ledu. V trenutku sem bil spet buden in sem nadaljeval vožnjo s prejšnjo hitrostjo. Naslednji klanec je bil spet zelo dolg in strm, potekal pa je po zelo prometni cesti. Kljub temu sem ga "pregrizel" kar hitro in na vrhu me je čakala nagrada, tuširanje in za večerjo velika porcija makaronov. Vanda se je spet izkazala, saj so bili makaroni res odlični! Ko sem nadaljeval vožnjo, sem se počutil kot nov. Preko krajših vzponov sem kar "letel" in sploh nisem čutil, da sem na kolesu že več kot 36 ur. Ponoči me je malo ustavljal proti-veter tako, da sem spet menjal kolo.

Sprejeti smo morali pomembno odločitev glede spanja, ki je spremenila predviden potek spanja, ki smo si ga zamislili pred dirko. Po planu naj bi v prvih dneh dirke spal po tri ure na noč. Ker je Jure (kot prvi začetnik za mano) za mano zaostajal slabi dve uri, dobrih 100 kilometrov pred mano pa je bil najvišji vrh dirke, na katerem je bila razpisana nagrada 1.000 USD za prvega začetnika, smo se odločili, da bom spal le dobro uro, preostanek spanca pa bom nadoknadil tekom naslednjega dneva. Po 42 urah sem si tako privoščil prvo spanje.

3. DAN (17.6.2003)

Po prebujanju sem bil še vedno na drugem mestu. Kako se počutiš po 1h 10min spanja? No ja, jaz sem bil še kar normalen. V bistvu me je ekipa posadila na kolo in jaz sem se odpeljal, potem pa sem se počasi začel šele prebujati. Za nekaj adrenalina je poskrbela novica, da se mi je Biasiolo (še brez spanja) približal na vsega nekaj kilometrov. To me je do konca predramilo in kmalu sem spet začel požirati kilometre pred sabo in se oddaljevati tekmečem za drugo mesto. Larsen je še vedno izgledal nedotakljiv. Mejo New Mexica smo prestopili ob prelepem sončnem vzhodu. V prvih 48 urah sem prekolesaril 1077 kilometrov.

Nekaj kasneje nas je ujela Juretova spremljevalna ekipa. Prosili so nas, da jim posodimo mehanika (Blaža), ker je imel Jure probleme s sredino na tekmovalnem kolesu. Blaž je

odšel z njimi, za volanom spremljevalnega avta pa ga je zamenjal Miran Stanovnik. Puščavski lisjak kot član moje spremljevalne ekipe?! Kdo bi si mislil pred dirko! Moram priznati, da mi je bila v danem trenutku situacija kar malce zabavna, sem pa iskreno upal, da bo Blaž uspel popraviti Juretovo kolo. Vedel sem namreč, da je Jure odlično pripravljen in da lahko s tem, ko dirkava drug proti drugemu, dvigneva povprečno hitrost in mogoče ogroživa tudi Larsenovo vodstvo. Dva Slovenca na stopničkih za zmagovalce RAAM-a bi bil res senzacionalen rezultat, mar ne?? Do Pie Towna me ni prehitel nihče tako, da sem brez težav osvojil premijo 1.000 USD (izplačljivo, če dosežem cilj).

Spet sem zastoj pričakoval spust, pričakal me je le proti-veter in namesto počitka po klancu navzdol, sem pričakal le garanje pri hitrosti 25 km/h. Pred časovno postajo v Soccoru sem prvič na dirki zaspal na kolesu. Zbudil me je Blaž s tem, da se je zadril v mikrofon »Dajmo, dajmo! Malo hitreje se pa že lahko pelješ!«. Pogledal sem na števec in videl, da se res premikam s polžjo hitrostjo (8km/h) - po ravnem! Simptome bi lahko opazil že prej, saj sem ob cesti nekajkrat opazil kavbojska dekleta, ki so se iz bližine izkazala za navadne drogeve ali drevesa ob cesti. Po tej epizodi spanja na kolesu, sem res dal vse od sebe, da ne zaspim ponovno – vključujoč ščipanje in tudi nekaj klofutanja... Najbolj strah me je bilo na spustu v Soccorro, ko sem dosegel kar precejšnjo hitrost v napol budnem stanju. Pa sem preživel tudi to in čakala me je nagrada - avtodom in prvo za RAAM razmere kar razkošno spanje v dolžini treh (3!) ur. V tem času je Blaž Juretu popravil kolo.

Zbudilo me je gujanje avtodoma. Zunaj je divjalo orkansko neurje z dežjem, ki se je ravno toliko umirilo, da sem si upal priti ven. Dež je sicer ponehal, stranski veter pa je bil še vedno tako močan, da me je po odstavnem pasu prestavljalo za meter ali več levo-desno. Kmalu je začelo spet deževati, vendar je dež do noči spet prenehal. To je spet pomenilo nekaj postankov in oblačenje-slačenje dežnih oblak. Ker sem izvedel, da so med relativno dolgim počitkom prehiteli štirje kolesarji (bil sem trenutno na 6. mestu), sem močno pritisnil na pedala. Marka Pattena sem prehitel kmalu po časovni postaji, Jureta pa nekje sredi noči. Malo sva se pogovorila in se nato nekajkrat zamenjala v vodstvu, preden se je Jure odločil za spanec. Jaz sem dirkal naprej in ob svitu izvedel, da sem spet na drugem mestu. Kisha in Biasiola sem menda prehitel medtem, ko sta spala.

4. DAN (18.6.2003)

Ko se je začelo daniti, se me je spet lotila huda zaspanost. K sreči je za prebujenje poskrbel Biasiolo, ki me je prehitel, me na kratko pozdravil in nadaljeval vožnjo s hitrostjo več kot 40km/h. Ni računal (in, če povem po pravici, tudi jaz ne) na moj tekmovalni duh, ki mi ni dal, da bi se mu dal tako zlahka otresti. Takoj sem tudi jaz pospešil in mu na lastno presenečenje zlahka sledil na varni (beri: večji, kot je uradno določenih 100 metrov za nasprotnikom) razdalji. Nekako sem bil prepričan, da se je do mene »prišlepal« in, da se bo spet prilepil v zavetrje svojega spremljevalnega avta, če ga izgubim iz vidnega polja. Na žalost je to moje prepričanje še podkrepilo njegovo obnašanje, ko je videl, da ga ne mislim izpustiti izpred oči. Po kakšnem kilometru je zavrl, me počakal in me nadrl, da se vozim v zavetrju njegovega spremljevalnega avta!? Nakladal je nekaj o 300 metrski razdalji v pravilih, da je on na RAAM-u osmič, da ga sodniki poznajo in podobne neumnosti. Potem je spet pospešil, jaz za njim (na pravilni razdalji), on pa spet na zavore. Tokrat sem zavrl tudi jaz, saj mi ni bilo do razgovora, ampak sem naprej poslal svoj spremljevalni avto. Irma je bila v elementu, prebrala mu je člen iz tekmovalnih pravil, ki določa razdaljo med kolesarji in še tistega, ki določa koliko časa se sme avto voziti ob kolesarju. Razlog za to je bil, da se je njegov avto vozil več

časa ob njem, kot za njim in ob močnem vetru z leve strani je bila to »nezakonita« pomoč. Biasiolo je potem nehal utrujati, vzel si je le še čas, da nas zatoži sodniku, ki je seveda videl, da se vozim v skladu s pravili. Nam je rekel le, naj Fabia ne jemljemo preveč resno, saj vedno skuša narediti kako sceno. Tako smo se vozili do Santa Rose, ko sem si vzel manjši postanek in ga tako izgubil izpred oči.

Na žalost se je moja zadnja plat odločila, da bo odigrala svojo vlogo na RAAM-u. Mučila me je sicer že nekaj časa, do tega popoldneva pa je bila oguljena v taki meri, da me je bolečina že precej motila pri vožnji. Poskusil sem najprej z drugimi hlačkami, ko pa tudi to ni pomagalo, sem začel menjavati še sedeže. Po treh menjavah sem bi spet nazaj na svojem starem Rolls-u.

Kakšno vlogo igra na RAAM-u psiha se je pokazalo kmalu po 18. časovni postaji, ko me je prehitel Kish. Čeprav sem se do tu komaj privlekel zaradi bolečin v zadnjici, sem na to »malenkost« v trenutku pozabil, pritisnil na pedala in zvišal hitrost za več kot 10 km/h (s 25 na 35 km/h)! Kish (skupaj s svojo ekipo) je pokazal zakaj je LEGENDA dirke. Tako on kot ekipa so me ob prehitevanju lepo pozdravili in nobenega teženja ni bilo, ko sem se mu prilepil za rep (seveda več kot 100m za njim). Stari maček RAAM-a (od 17 dosedanjih startov ni odstopil niti enkrat, zmagal je kar trikrat) še vedno leti po ravnem, kjer se je vozil okoli 35 km/h, v špice pa sem ga brez problema dohiteval. Njegovo vožnjo sem z zanimanjem opazoval do naslednje časovne postaje, pri tem pa malo pozabil na jedačo in pijačo tako, da sem malo po Nara Visi »zatrokiral«. Komaj sem se še vlekel po cesti in fantje so morali (s pomočjo Kishove ekipe) poklicati avtodom naj se vrne nazaj. Spet smo si privoščili precej (2,5 ure) dolg počitek.

Pot sem nadaljeval proti večeru in že po naslednji časovni postaji sem prehitel spečega Jureta. Noč je minila kar hitro. Ponoči nas je pral dež in proti jutru smo se v hudem neurju odločili za še en spanec. Malo preden sem vstal, me je (kot se je kasneje izkazalo zadnjič) Jure prehitel nazaj.

5. DAN (19.6.2003)

Kmalu po 23. časovni postaji sem v daljavi zagledal utripajoče luči Juretovega spremljevalnega avta. Pritisnil sem na pedala in, ker je bil veter izjemoma ugoden, sem se mu začel bližati s hitrostjo 40km/h. Ko sem se lučkam že precej približal, me je prehitel avtodom Juretove ekipe. Podatek, da ga lovim, mu je izgleda dal krila, saj ga na prvi daljši ravnini na katero smo prišli nisem več videl pred sabo. To je preusmerilo moje misli na zadnjico in od tu naprej sem le še s težavo sedel na sedežu. Večino dneva sem prevozil v stoje, na pedalih. Nato sem v trenutku začutil pekočo bolečino v desnem gležnju in ob naslednjem postanku smo ugotovili, da je gleženj precej otekel. Zdaj je postala problematična tudi vožnja v stoje. Morali smo nekako ukrepati, da bi mi olajšali sedenje na sedežu. V dobri uri smo kar štirikrat menjali sedeže in na koncu sem ostal na sedežu z luknjo, na katerem je bila bolečina najmanj moteča.

Z Juretovo ekipo smo bili dogovorjeni, da nam posodijo zdravnika. Rana na zadnjici je namreč izgledala precej grdo in skrbelo nas je, da je (ali bo) prišlo do infekcije. Zdravnik naj bi se jim pridružil zvečer in obljubili so nam, da nas bodo takoj poklicali, del moje ekipe pa naj bi ga takrat šel iskat.

Del proge do 25. časovne postaje v Mount Vernonu je bil (zame) najbolj krut del RAAM-a. Zadnjih 30 kilometrov ceste je bilo pokrpanih z asfaltom, vmes pa luknje, seveda. Ker zaradi gležnja nisem mogel voziti na pedalih, sem bil prisiljen sedeti in vsaka zaplata ali luknja je skozi moje telo poslala parajočo bolečino. Nekajkrat sem zaradi tega upočasnil na polžjo hitrost, pravzaprav sem se skoraj ustavil. Za 88 kilometrov od 24. do

25. časovne postaje sem porabil več kot 5 ur časa, kar pomeni povprečno hitrost pod 17 km/h!!

Tako naprej ni več šlo, zato smo se odločili, da tukaj počakam Juretovega zdravnika in del ekipe se je takoj odpravil na lov za njimi. Imeli pa smo srečo, da nas je zaradi moje polžje hitrosti počasi lovil Marcel Knaus. Od njegove spremljevalne ekipe smo izvedeli, da imajo s sabo zdravnika in vodja ekipe je rekel, da nam bodo z veseljem pomagali. Takoj smo poklicali naše naj se vrnejo in Juretove, da naj brez skrbi dirkajo naprej. Takoj, ko je poskrbel za Marcela, je njegov zdravnik prihitel v naš avtodom. S precejšnjo skrbjo je ugotovil, da gre za infekcijo rane na zadnjici. Namazal me je s proti-infekcijsko kremo in mi dal še antibiotik. Nato mi je rane še pokrtil s posebnim izredno tankim obližem in mi zabičal, da moram spati vsaj tri ure, da bosta antibiotik in krema prišla. Celoten počitek je tako trajal kar pet ur in v tem času sem padel na osmo mesto.

Ampak, bilo je vredno! Verjetno sem že prestar, da bi verjel v čudeže, toda to je bilo res neverjetno. Ko sem se sredi noči spet usedel na kolo, je bila zadnjica kot nova. Niti sledu o peklenskih bolečinah preteklega dne. Če tega ne bi doživel sam, ne bi verjel, da je mogoče. Tako sem se podal v drugo polovico RAAM-a, saj sem pred jutrom prevozil oznako ½ dirke. V tem času sem prehitel Pattena in Lorenza, s katerim sva ob svitu spregovorila nekaj besed, potem pa sem ga pustil za sabo.

6. DAN (20.6.2003)

Dolgočasni Kansas se je nadaljeval s svojo ravnino in "hupserji", gor-dol brez prestanka. Ta dan je bil precej samotni, nikogar več nisem ujel. Okoli poldneva smo imeli krajši počitek, med katerim so mi oskrbeli zadnjico, po slabi uri krepčilnega spanca pa sem bil nazaj na kolesu. Seveda, spet precej hitrejši kot pred spancem.

Šest milj po časovni postaji Fort Scott smo prešli mejo z Missourijem. Ne vem ali je bila razlog za to dolgočasnost Kansasa, toda Missouri je name naredil vtis najlepše države na poti. Končno smo se namreč vozili po normalnih cestah (ne štiripasovnih avtocestah) z veliko manj prometa, ki so v večjem delu potekale po gozdni pokrajini. Zaradi razgibanosti terena smo se odločili zamenjati kolo s tistim z trojnim verižnikom, kar se je ponoči pokazalo za posrečeno odločitev. Klanci in spusti so se namreč nadaljevali skozi celo noč. Ponoči nas je večkrat prehitel rdeči avto, na kar me je opozorila ekipa. Prepričani smo bili, da je to eden od skritih sodnikov, ki nas kontrolira.

V drugem delu noči smo se vozili preko turističnega predela okoli jezera Ozark. Tu se mi je dogodila edina halucinacija "s posledicami". Poleg kavbojskih deklet v New Mexicu se mi je že nekajkrat zazdelo, da se del moje ekipe vozi za mano na kolesih. Tokrat so bile te sanje tako resnične, da sem ob ukazu nekoga, ki se je vozil za mano, zavil v desno. Skoraj v istem trenutku sem se zavedel, da nekaj ni v redu, saj je bila ulica slepa. Takoj sem zavrl, polkrožno obrnil in se ustavil. Morali bi videti obraze moje ekipe, ki so bili kar prilepljeni na šipe in so z začudenjem opazovali kaj počnem. Ko so mi pojasnili, da nihče ni zahteval, da zavijem desno, sem se počasi odpravil naprej po pravi poti. Ostal pa je majhen strah, kaj če bi se to zgodilo na bolj prometni cesti in bi mi nekdo rekel naj zavijem v levo!? O tem raje ne razmišljam..

Nekaj kilometrov kasneje nas je pričakal avtodom in trdo prislužene dve uri spanja. Sedem minut pred bujenjem nas je prehitel Knaus, ki smo ga izgleda prehiteli med spanjem ponoči. Kmalu po jutranjem startu smo bili spet na odstavnem pasu avtoceste proti Jefferson City-ju.

7. DAN (21.6.2003)

Na časovni postaji v Jefferson City-ju sem prehitel Knausa in ga malo kasneje počakal. Hotel sem se mu zahvaliti za pomoč njegovega zdravnika, brez katere bi bil verjetno v hudih bolečinah daleč, daleč zadaj. Ko sva se malo pogovorila, sem nadaljeval s hitrim tempom in ga pustil zadaj. Ko se je začel veter v hrbet, sem začel malo preveč uživati tako, da me je Knaus po ravnem ujel nazaj in me prehitel. Seveda sem ga zlahka držal na razdalji, ko pa so se začeli vzponi, sem ga brez težav pustil daleč zadaj. Ko sem moral nekajkrat na veliko potrebo, me je po ravnini prehitel nazaj, vendar sem mu kmalu vrnil z napadom v klanec. Pa je prišla spet ravnina in zdelo se mi je, da sanjam, ko mi je Irma rekla "Knaus te bo spet ujel!" In me je res, malo pred 32 časovno postajo sem ga nazadnje prehitel, ko si je vzел kratek počitek. Nato je bil nekaj časa mir. Preboj skozi promet St. Louisa, nam je pomagal Borutov prijatelj, ameriški Slovenec. Kmalu po prihodu iz mesta sem za dobro urico zaspal in Knaus me je (spet!) prehitel.

Proti večeru smo prešli Mississippi. Ekipa mi je čez cesto napela trak iz toaletnega papirja kot oznako starta prave dirke. Po izkušnjah iz preteklih let se namreč dirka RAAM tu v resnici začne. Kdor do tu ohrani dovolj moči lahko dirko še vedno preobrne v svojo korist. Ura je bila nekaj preko polnoči, ko sem prehitel ob cesti stoječega Knausa, za katerega sem mislil, da je že daleč spredaj. Ekipa mi je sporočila, da je takoj zajahal kolo in se podal v lov za mano, a tokrat mu tega zadoščenja nisem hotel dati. Zdelo se mi je, da ga gledam že celo večnost in to bi težko spet prenesel. Zato sem v položen vzpon dirkal na vso moč in luči Knausovega vozila so kmalu izginile v noči. Da bi si nabral dovolj veliko prednost pred njim, sem šel spat malo kasneje kot je bilo načrtovano.

Naprej sem hotel po dveh urah spanja, a me ekipa ni mogla takoj zbuditi, zaradi česar sem vstal 15 minut kasneje. Kljub temu, da sem bil kriv sam, sem bil jezen na ekipo, ker me niso vrgli iz postelje takrat, kot sem jim naročil. ZAKAJ? Zato, ker sem zajahal kolo, se zapeljal po parkirišču, pogledal levo ali je cesta prosta, in zagledal ...koga mislite? Knausa! Evo, pa ga bom spet gledal cel dan...

8. DAN (22.6.2003)

Slabi volji glede nezaželjene družbe, se je pridružilo še poslabšanje stanja moje zadnjice. Oblizi Marcelovega doktorja so namreč pošli in morali smo improvizirati z drugimi gazami, te pa so stvar spet razdražile. Kljub temu sem se Knausa otresel in o njem nisem slišal ničesar več do Indianapolisa. Tu sem spet opravil nekaj postankov zaradi vedno hujših bolečin zadnjice in tudi zaradi driske. Ob teh postankih me je Knaus prehitel nazaj. Jaz sem nadaljeval precej počasi in na 38. časovni postaji spet zagledal Knausa, ki se je tokrat že odpravljal naprej po počitku. Jaz pa sem bil potreben spanca in pregleda zdravnika. Od ameriške zdravnice smo dobili recept za proti-vnetno kremo, ki nam jo je že zmanjkalo. Potem nas je obiskal še zdravnik Knausa, ki mi je dal zdravilo proti driski (in ugotovil, da je ta stranski efekt antibiotika, ki mi ga je predpisal nekaj dni prej). Cel la vie!

Prvi del noči me je ekipa motivirala z branjem e-mailov, ki smo jih prejeli večinoma iz Slovenije, pa tudi iz Avstrije in ZDA. Drugi del noči pa je zavil v temo. Spomnim se le nekaj klancev in Irmin glas "Super ti gre! Gremo, leva-desna, leva-desna..." Bilo mi je precej smešno, saj sem se zavedal, da se vozim zelo (in preveč) počasi. Občutek sem imel, da se vozimo v krogu, vsake toliko časa smo se vrnili na isti klanec, avtodoma pa od nikoder. Končno pa smo prišli do njega in s tem do zasluženih dveh ur spanja.

9. DAN (23.6.2003)

Zbudili smo se v megli in mrazu. Prve kilometre sem se komaj premikal, saj me je bolelo vse, od nog do glave. Potem se je stanje poboljšalo in nadaljeval sem z (za RAAM) normalno vožnjo. Okoli poldneva sem postal zaspan in prepočasen, zato smo se odločili za kratek polurni počitek.

Kmalu zatem me je prehitel Rick Ashabranner in si mislil, da me bo prehitel kot juniorja. S precej truda sem spraval hitrost na njegovo hitrost in ga začel loviti, ko je od nekod priletel naš avtodom, iz njega pa glava, ki je vpila name "Da ga slučajno ne bi zdaj spustil!". Vsaj kolikor se jaz spomnim, je bil to edini trenutek na dirki, da sem izgubil živce in nadrl nekoga iz ekipe. Pa tudi resno sem mislil, ko sem rekel, da se bom, če bom kaj takega še enkrat slišal, na licu mesta ustavil. Seveda so bile besede malo bolj izbrane. Kar je sledilo temu je bila ena ura dirkanja po klancih Ohia, ki ga je na svoj trak posnela tudi ekipa televizije OLN. Predvsem po ravnem sem moral vložiti precej truda, saj so bile hitrosti za RAAM neverjetne, tudi preko 40 km/h! Na klance sem se Ricku zlahka približal. Situacija me je po eni strani zabavala, saj je stalno pogledoval nazaj ali se me je otrešel, ali ne? Reinhard, ki je izgleda komaj čakal na tako situacijo je na maksimum navil svojo Trash-metal glasbo. Preko zvočnikov je donelo neko morilsko besedilo, spomnim se omenjanja krvi, črev, smrti, ipd. Kar malo me je skrbelo, ali je Rick to slišal in morda vzel preveč resno. Po drugi strani sem se veselil, saj sem vedel, da sem z vsakim hitrim kilometrom bližje vodilnim in mestu na stopničkah za zmagovalce. Prepričan sem, da bi se jim z Rickom dovolj približala, da bi v zadnjih 600 kilometrih prišla do izraza moja sposobnost vožnje v klanec. Tako sem bil (vsaj v teoriji) spet bližje izpolnitvi svojega cilja – uvrstitvi med prve tri.

Na žalost je to dirko v dirki zmotilo vse močnejše zbadanje v levem delu prsi, ravno nad srcem. Ko je bolečina postala prehuda in nisem mogel več normalno vdihovati, sem tempo upočasnil in se nazadnje ustavil. Mislim, da ekipa sprva ni bila prepričana ali naj mi verjame in tudi nekaj je bilo slišati o razočaranju, da v meni ni več istega žara, kot prve dni dirke. Kakorkoli že, počasi sem se podal naprej, a ko se je špikanje ponovilo, sem obsedel v avtu kakih dvajset minut. Ko sem se čisto umiril, je bolečina izginila, a skrb je ostala.

Na naslednji časovni postaji v Athens smo se spraševali ali iti na pregled v bolnico ali ne, ko nam je priskočil na pomoč atletski trener, me malo pretipal, povprašal po simptomih in ugotovil, da to gotovo ni bil srčni infarkt, verjetno gre le za pretegnjeno mišico?? Neverjetno je, kako lahko nekaj besed, ki se mi danes sploh ne zdijo tako verjetne in pomirjujoče, spravi v dobro voljo tekmovalca (in ekipo) visoko motiviranega za dosego svojega cilja. Seveda smo mu z veseljem verjeli in se podali naprej. Ker me je spet zdelovala zaspanost, smo se odločili, da opravimo spanec že popoldan in ponoči napademo klance (in konkurente). Med spancem me je prehitel še Terry Lansdell, ki pa sem ga prehitel že kmalu po 44. časovni postaji v Parkersburgu.

Ponoči smo se spet vozili po štiripasovni avtocesti, polni tovornjakov, ki vozijo z noro hitrostjo. K sreči sem bil spet na svojem terenu, saj se je cesta stalno vzpenjala ali spuščala. Okoli 23. ure pa se je bolečina v prsih vrnila, tokrat še v hujši obliki kot popoldne. Po nekaj minutah počasne vožnje smo se odločili za postanek. Tudi v avtu bolečina ni popustila. Ko je mimo pripeljala ekipa Lansdella, je Borut tekel ob njih in spraševal ali imajo med sabo zdravnika. Rekli so, da ne, toda že čez nekaj minut se je pri nas ustavila njihova druga ekipa, ki je počakala ob nas in poklicala 911 (rešilca). Nato smo poklicali še Irmo, ki je bila z drugo ekipo in avtodomom kakšen kilometer naprej od nas. Še preden so se z avtodomom vrnili do nas, sta bila ob nas že dva rešilca! Naredili so

mi EKG in ugotovili, da je stanje srca normalno. Mene pa je še vedno zbadalo pri vdihu. Reševalec je rekel, da na kraju samem ne more izključiti problema s srcem in da priporoča pregled v bolnici. S težkim srcem sem se strinjal, hkrati pa smo naročili Terryjevi ekipi, naj vodstvu dirke sporočijo kaj in kje se je zgodilo, da bi lahko ob zdravnikovem O.K. nadaljevali dirko naprej z istega mesta.

ZAKLJUČEK

V rešilcu sem takoj dobil infuzijo in tabletko za pod jezik, ki jo dajo ob srčnih zapletih (beri: ob infarktih). Ker sem za trenutek tudi zaspal, me je reševalec zbadal, da sem jih verjetno poklical, ker sem potreboval Time-out. Z mojo pomočjo je izpolnil formular in kmalu smo bili v bolnici, na urgentnem oddelku → E.R. v živo! Sestre so bile zelo prijazne, Irma pa mi je pomagala preobleči se v bolniško haljo. Zdravnik, me je najprej povprašal po tem kaj se je dogajalo, po simptomih, in mi po nekaj prvih preiskavah krvi, EKG ipd. razložil svojo teorijo, kaj misli, da bi lahko bilo narobe z mano. Ni se mu zdelo možno, da bi bilo kaj hujšega, vseeno pa je hotel izključiti možnost krvnega strdka v pljučih in zato narediti še test za to. Nato so me odpeljali v prostore nuklearne medicine, mi vbrizgali radioaktivno snov v žilo (naj ne bi imelo posledic!?) in me porinili pod napravo podobno RTG. Na obraz sem dobil masko in moral globoko dihati. Malo kasneje me je zbudil glas "Ali spite?" Precej neprepičljivo sem izjavil "Ne še!"

Pa je bilo konec tudi tega testa in spet so me odpeljali na urgenco, v sobo kjer me je čakala Irma. Po dolgih minutah čakanja se je na vratih pojavil zdravnik, tokrat s precej bolj zaskrbljenim obrazom. Rekel je, da novice niso preveč dobre, da so našli krvni strdek v levem delu pljuč in me bodo morali zadržati v bolnici na zdravljenju. V tem trenutku, nekaj minut pred četrto uro zjutraj, je bilo mojega RAAM-a definitivno konec. Naj se sliši še tako noro, vse do tu je globoko v meni še tlelo upanje, da bo vse O.K. in me bo zdravnik pustil nazaj na progo, da nadaljujem dirko. Po slabih devetih dneh, slabih 20 urah spanja, skoraj 4.100 prevoženih kilometrih in le 700 kilometrov pred ciljem, so bile moje sanje prekinjene. Mojih občutkov v tem trenutku se ne da opisati z besedami. To, da sem imel ogromno srečo, da sem sploh preživel, je prišlo za mano šele nekaj dni, da ne rečem tednov, pozneje.

Irma je ostala pri meni v bolnici. Že pred osmo uro zjutraj so me zbudili zaradi odvzema krvi. Potem se je to (prebujanje) nadaljevalo z obiskom zdravnice dr. Stooke, pa spet odvzem krvi, obisk ekipe, spet odvzem krvi (res ne pretiravam!) in tako naprej cel dan. V glavnem sva cel dan prespala. Doktor Stooke sem prepričal, da me spustijo domov že po dveh dneh, pod pogojem, da opravi kratek tečaj dajanja injekcij in si do prihoda domov oz. začetka terapije v Sloveniji dvakrat dnevno dajem injekcije proti strjevanju krvi. Popoldne pa naju je ekipa presenetila s podelitvijo nagrade za odlično odpeljano dirko - škatlo krofov, ki smo jo s skupnimi močmi brez težav "uničili".

Dneva v bolnici sta minila kot bi mignil. Sledila je naporna pot do Atlantic City-ja, srečanje s Fredijem, Juretom in njunima ekipama ter z drugimi nasprotniki. Na cilju so nas čakali tudi stari prijatelji, družina Ljubičič iz Toronta, ki so prišli navijati zame. Obljubili so, da pridejo spet, ko se bom naslednjič podal na RAAM. Še pot do New Yorka, nora vožnja na letališče in polet domov. Sprejem na Brniku je bil veličasten, objem s hčerko Ano pa mi je odgnal vse misli na neuspeh in me dokončno prepričal, da smo se pravilno odločili. Življenje imamo samo eno, RAAM pa bo tam še vedno, ko se bom odločil, da poravnam svoje dolgove v Ameriki...